U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Danielou Hákovou, advokátkou, se sídlem Národní 15, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 1 Cad 25/2009 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 11. 2008, č. X, podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, upravila žalobci od 27. 3. 2008 starobní důchod na částku 10 767 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že hrubé výdělky za dobu od 15. 10. 1990 do 30. 6. 1992 se nepodařily došetřit a tuto dobu hodnotí do osobního vyměřovacího základu jako vyloučenou.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 12. 2009, č. j. 1 Cad 25/2009 - 23, uvedené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že shledává žalobu zčásti důvodnou. Žalobce ve vztahu k období od 15. 10. 1990 do 30. 6. 1992, ve kterém se nepodařilo zjistit jeho hrubé výdělky, předložil pracovní smlouvu ze dne 26. 9. 1990 uzavřenou s organizací Industrias Sacasa S.A. de C.V. Mexiko, u níž byl v České republice zaměstnán. Podle této pracovní smlouvy měl být jeho měsíční příjem 500 USD. Pro stanovení osobního vyměřovacího základu je však podle soudu uvedená listina nedostatečná, neboť nezaznamenává jednotlivý příjem za každý měsíc a nelze z ní vyčíst, zda žalobce skutečně pracoval a jaká částka mu byla fakticky vyplacena. Žalobce dále předložil platební výměr na důchodovou daň za rok 1990 potvrzený i Finančním úřadem pro Prahu 1, kterým byla vyměřena důchodová daň a daň z objemu mezd v částce 12 000 Kč. Z tohoto rozhodnutí je možné podle závěru soudu

dovodit příjem žalobce za období od 15. 10. 1990 do 31. 12. 1990. Tímto právním názorem pak soud ve zrušujícím rozsudku zavázal žalovanou pro další řízení před ní vedené.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost. V ní namítl, že žalovaná měla podle příslušných ustanovení zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a správního řádu z roku 2004 použít všech důkazních prostředků vhodných ke zjištění stavu věci, a to zejména pracovní smlouvu, zápočtový list a svědeckou výpověď paní S., pracovnice Finančního úřadu pro Prahu 1. Dále na něm nelze považovat, aby zpětně prokazoval své příjmy za roky 1990 až 1992 způsobem, který předvídá zákon, jehož účinnost nastala po tomto období. Stejně tak nemůže být k jeho tíži posuzována existující důkazní nouze, kdy nevěděl, že žalovaná nemá všechny listiny k dispozici, a současně se domníval, že tyto byly doloženy prostřednictvím advokátní kanceláře JUDr. Sodomky, která jeho bývalého zaměstnavatele zastupovala. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 1 Cad 25/2009 - 23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 104 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná, směřuje-li jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze bylo rozhodnutí žalované zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Pokud tedy stěžovatel takové rozhodnutí Městského soudu v Praze napadá, brojí ve skutečnosti toliko proti jeho důvodům, neboť co do výroku bylo žalobě vyhověno. Kasační stížnost, v níž stěžovatel nenamítá nic proti výroku napadeného rozhodnutí, ale pouze vyjadřuje nespokojenost s jeho odůvodněním, je však podle zmíněného § 104 odst. 2 s. ř s. nepřípustná, jak ostatně dovodila i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. kupř. usnesení ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Ads 96/2005 - 175, www.nssoud.cz).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 1 Cad 25/2009 - 23, je nepřípustná, a proto ji podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. S ohledem na tento výsledek pak podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první téhož zákona nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel tak bude mít možnost napadnout správnost závěru Městského soudu v Praze o nedostatečném doložení hrubých výdělků dosažených u bývalého zahraničního zaměstnavatele ve vztahu k období od 1. 1. 1991 do 30. 6. 1992 až v případném dalším řízení o kasační stížnosti, kterou bude mít možnost podat po vydání dalšího rozhodnutí žalované a na něho navazujícího rozsudku Městského soudu v Praze. K takové situaci však ani nemusí vůbec dojít, jestliže se ve správním, případně v žalobním řízení, podaří rozhodné skutečnosti prokázat jinými, než doposud provedenými, důkazními prostředky.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně
senátu